

Artikel 13.

Forbundets Medlemmer gaar ind paa, at de, naar nogen Strid maatte opstaa imellem dem, som de anser for egnet til at underkastes Voldgift, og som ikke kan blive tilfredsstillende ordnet ad diplomatisk Vej, vil gøre Striden som Helhed til Genstand for Voldgift.

Stridigheder om Fortolkningen af en Traktat, om noget Spørgsmaal angaaende Folkeretten, om Tilstedeværelsen af nogen Kendsgerning, som, ifald den bestod, vilde udgøre et Brud af nogen mellemfolkelig Forpligtelse, eller om Omfanget og Arten af den Erstatning, der skal ydes for noget saadant Brud, erklæres at høre til dem, der i Almindelighed er egnet til at gøres til Genstand for Voldgift.

Den Voldgiftsdomstol, til hvilken Sagen skal henvises til Afgørelse, skal være en Domstol, som de stridende Parter har truffet Aftale om, eller som er fastsat i en bestaaende Overenskomst imellem dem.

Forbundets Medlemmer gaar ind paa i god Tro at ville udføre enhver Kendelse, som maatte blive afsagt, og at de ikke vil gribe til Krig mod noget Forbundsmedlem, som retter sig derefter. I Tilfælde af, at en saadan Kendelse ikke efterkommes, skal Raadet stille Forslag om, hvilke Skridt der vil være at foretage for at sikre dens Udførelse.

Artikel 14.

Raadet skal udarbejde og forelægge Forbundsmedlemmerne til Antagelse Forslag angaaende Oprettelse af en fast Domstol til mellemfolkelig Retspleje. Domstolen skal paakende enhver Tvist af mellemfolkelig Art, som de paagældende Parter forelægger samme. Domstolen kan ogsaa udtale en Meningstilkendegivelse af raadgivende Art med Hensyn til enhver Strid og ethvert Spørgsmaal, som forelægges den af Raadet eller Delegeretforsamlingen.

Artikel 15.

Skulde der mellem Forbundets Medlemmer opstaa nogen Strid, der kan føre til et Brud, og Sagen ikke undergives Voldgift som nævnt i Artikel 13, forpligter Forbundets Medlemmer